

Bestemmelsen i § 18, 1ste Stykke, finder, som det ogsaa fremgaar af Formuleringen, kun Anvendelse, naar Opfyldelsen sker gennem en selvstændig *Retshandel*, ikke derimod, naar den bestaar i en blot faktisk Handling, saasom en Arbejdsydelse eller lignende. Da tysk Ret opfatter Modregningen som en Slags Opsigelse, der ophæver de modstaaende Skyldforhold allerede fra det Øjeblik, da de stod som kompensable overfor hinanden, B. G. B. § 389, er det formentlig en Følge af Hovedreglen i § 15, at Modregningen vedblivende har denne Virkning, naar de to Fordringer begge bestod allerede ved dansk Rets Ikrafttræden. Derimod maa Modregning med en Fordring, der er erhvervet efter Ikrafttrædelsen, i Overensstemmelse med § 18 bedømmes efter dansk Ret, dog saaledes, at den hidtidige Ret bliver afgørende for, om den ældre Fordring efter sin Beskaffenhed kan mødes med Modregning.

Bestemmelserne i §§ 17—18 vil i det væsentlige kunne anvendes analogisk paa Overdragelse, Forandring og Ophør af begrænsede tinglige Rettigheder. Naar man i Forslaget kun har udtalt dette med Hensyn til Overdragelse af Hypotekbreve, er det navnlig begrundet i, at Spørgsmaalet ikke vil være meget praktisk for de andre begrænsede tinglige Rettigheders Vedkommende, idet Forslagets § 10 opretholder de hidtil gældende Regler om Stiftelse og Overdragelse af saadanne Rettigheder over fast Ejendom. Det sidste gælder navnlig ogsaa de saakaldte „Boghypoteker“, der altsaa vedblivende overdrages ved Om-skrivning i Grundbogen.

Til § 19.

Denne Regel svarer i det væsentlige til, hvad der sædvanlig foreskrives i Overgangsbestemmelser om dette Spørgsmaal, jfr. Lov om Indførelse af Kongerigets Ret i de i Henhold til Fredstraktaten af 30. Oktober 1864 i Kongeriget indlemmede forhen slesvigske Distrikter af 16. Februar 1866 § 9 og Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch Art. 169. Den danske Lovs § 9 behandler imidlertid ikke hele Overgangsspørgsmaalet, men kun en enkelt Side deraf, nemlig det Tilfælde, at Frister ifølge den danske Lovgivning er kortere end efter den tidligere Ret, hvorimod nærværende Paragraf ligesom Einführungsgesetz Art. 169 gør op med hele Forældelsesspørgsmaalet. Da de danske Forældelsesregler med den i Paragraffens 2det Stykke nævnte Undtagelse først gøres anvendelige fra dansk Rets Ikrafttræden,

ligger heri, at Spørgsmaalet om Forældelsens Begyndelse og Afbrudelse for den Tids Vedkommende, som ligger forud for Ikrafttrædelsen, maa bedømmes efter den hidtidige Ret, jfr. Einführungsgesetz Art. 169, 1ste Stykke, 2det Punktum. Bestemmelsen i nærværende Paragrafs 2det Stykke, 2det Punktum, svarer i Indhold ganske til Loven af 1866 § 9.

Ifølge nærværende Paragrafs 3die Stykke finder de anførte Regler tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Hævd, hvilket ifølge Forslagets § 10 dog kun vil blive praktisk for Hævderhvervelse af Løsøre samt Frihedshævd. Hvorvidt Reglerne analogisk kan anvendes paa andre Tidsfrister, har man i Modsætning til Lov 1866 § 9 ment at burde overlade til Retsanvendelsen at afgøre, da det maa erkendes, at mange Fristbestemmelser — f. Eks. Reklamationsfrister — er saa nøje knyttede til Retsforholdets nærmere Beskaffenhed, at de vedblivende maa bedømmes efter den hidtidige Ret.

Til §§ 20—23.

Disse Paragraffer indeholder *Undtagelser* fra Hovedreglen i § 15. Idet man angaaende Begrundelsen af disse Undtagelser kan henholde sig til de indledende Bemærkninger, skal med Hensyn til de enkelte Bestemmelser endnu bemærkes følgende:

Bestemmelsen i § 20 angaar kun selve Fuldmagtsforholdet, jfr. Lov om Aftaler m. m. Nr. 242 af 8. Maj 1917 §§ 10 ff., B. G. B. §§ 164 ff. Naar Fuldmagten er et Led i et andet Retsforhold, f. Eks. en Arbejdskontrakt, kommer § 20 vel til Anvendelse paa Forholdet overfor Trediemand, men hvis Fuldmægtigens Bemyndigelse ifølge Kontrakten gaar videre end hans Legitimation ifølge dansk Ret — saaledes som Forholdet er med Hensyn til Handelsagenters og Handelsrejsendes Afslutningsbeføjelse efter tysk Ret —, erhverver Medkontrahenten naturligvis Ret i Overensstemmelse med Bemyndigelsen.

Reglen i § 21 stemmer i det væsentlige med Einführungsgesetz Art. 171. For at afskære Tvivl har man fundet det rigtigst udtrykkelig at udtale, at dansk Ret først anvendes efter Udløbet af den af Opsigelsesfristerne, som er længst, saaledes at hver af Parterne har haft Adgang til at opsiges Forholdet forinden.

Med Hensyn til Selskabskontrakten har man ikke ment at kunne anvende den samme Regel som er foreslaaet i § 21, da Opsigeligheden i mange Tilfælde er ud-